

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 8Co/116/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4213205822
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 06. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jarmila Pogranová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2016:4213205822.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jarmily Pogranovej a členov senátu JUDr. Vladimíra Novotného a JUDr. Adriany Kálmánovej, PhD., v právnej veci navrhovateľa: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zast. TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti odporcom: 1. Z. P., nar. XX. XX. XXXX, a 2. T. P., nar. XX.XX.XXXX, obaja bytom V. XX, X., o zaplatenie 6.371,87 eura s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Komárno č. k. 13C/86/2014-117 zo dňa 07. novembra 2014, takto jednohlasne

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej zamietajúcej časti a v časti výroku o trovách konania účastníkov **p o t v r d z u j e**.

Odporcom v 1. a 2. rade **n e p r i z n á v a** náhradu trov odvolacieho konania.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca sa návrhom doručeným súdu dňa 21.3.2013 domáhal zaviazania oboch žalovaných na zaplatenie sumy 6 371,87 eur spolu s 8,75 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 5 916,89 eur od 12.9.2012 do zaplatenia, ako aj náhrady trov konania. Svoj návrh žalobca odôvodnil tým, že Zmluvou o postúpení pohľadávok uzavretou dňa 4.11.2009 medzi Slovenskou sporiteľnou, a.s. ako postupcom a žalobcom ako postupníkom, postupca postúpil žalobcovi pohľadávku voči žalovaným vo výške 6 371,87 eur. Postupca a obaja žalovaní uzavreli dňa 7.11.2003 Zmluvu č. 191920466, ktorej súčasťou sú Všeobecné obchodné podmienky postupcu v znení dodatkov (VOP). Na základe uvedenej zmluvy postupca poskytol žalovaným peňažné prostriedky, pričom podmienky čerpania, podmienky splácania, podmienky pri neplnení zmluvných povinností a ďalšie náležitosti sú upravené v Zmluve a vo Všeobecných obchodných podmienkach. Pre neplnenie dohodnutých splátok postupca odstúpil od zmluvy, pričom pohľadávka žalobcu ku dňu jej postúpenia predstavovala sumu 6 371,87 eur, ktorá pozostáva z istiny 5 916,89 eur a úroku z omeškania vo výške 454,98 eur. Žalovaný v 1. rade uznal svoj záväzok v Dohode o uznaní záväzku.

Žalobca na výzvu súdu podaním zo 17.7.2013 a z 3.6.2014 doplnil skutkové tvrdenia, keď uviedol, že postupca Slovenská sporiteľňa, a.s. poskytol žalovaným úver vo výške 4 813,12 eur, ktorý mal byť splácaný mesačnými splátkami po 63,73 eur vždy k 10. dňu v mesiaci, pričom prvá splátka bola splatná 10.12.2003 a konečná splatnosť úveru bola 10.10.2013, z ktorých žalovaní uhradili úhrnom sumu 1 775,58 eur (podanie z 17.7.2013), resp. sumu 1 871,84 eur (podanie z 3.6.2014) s tým, že ostatná platba žalovaných bola realizovaná 21.3.2006.

Zhora uvedeným napadnutým rozsudkom Okresný súd Komárno ako súd prvého stupňa vo veci takto rozhodol:

Žalovaný v 1. rade a žalovaná v 2. rade sú p o v i n n í zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne sumu 3 518,02 eur spolu s 8,75 % úrokom z omeškania ročne zo sumy 2 676,66 eur od 12.9.2012 až do zaplatenia, to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku.

Súd návrh v časti prevyšujúcej sumu 3 518,02 eur a v prevyšujúcej časti úroku z omeškania z a m i e t a .

Žalovaný v 1. rade a žalovaná v 2. rade sú p o v i n n í zaplatiť žalobcovi spoločne a nerozdielne náhradu trov právneho zastúpenia vo výške 94,84 eur a náhradu iných trov konania vo výške 39,80 eur, to všetko do 3 dní od právoplatnosti tohto rozsudku, na účet právneho zástupcu žalobcu.

Svoje rozhodnutie odôvodnil s poukazom na vykonané dokazovanie, citovanie ustanovenia zákona č. 634/1992 Zb. (§ 6 ods. 3, § 8 ods. 1 a 4) a č. 250/2007 Z. z. (§5b ods. 1) nasledovne:

Podľa názoru súdu dohoda o uznaní záväzku, ktorú dňa 14.9.2011 podpísal žalovaný v 1. rade ako dlžník, je formulár, ktorý vopred pripravil a aj vyplnil žalobca ako veriteľ. Uvedenou dohodou sa žalobca snažil nekalým spôsobom predĺžiť premlčaciu dobu podľa § 323 ods. 1 Obchodného zákonníka. Navyše, uvedená dohoda ako právny úkon je nezrozumiteľná, keď uznávaný záväzok je neurčitý. Z predloženej Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní záväzku nevyplýva dostatočne určite a zrozumiteľne, v akej výške žalovaný v 1. rade uznal svoj záväzok a v akom vzťahu je v dohode uvedená suma dlžnej istiny k uznanému záväzku. Už vôbec nie je zrejmé čo predstavuje dlžná suma vo výške 5 916,89 eur pokiaľ do podpísania uvedenej dohody bolo splatných 93 splátok, z ktorých mali žalovaní podľa tvrdenia žalobcu uhradiť sumu 1 871,84 eur (čl. 62 súdneho spisu), nie je zrejmé v akom vzťahu je v dohode uvedená výška dlžnej sumy istiny k istine žalovanej vo výške 6 371,87 eur, najmä keď podľa žalobcu mimoriadna splatnosť úveru bola vyhlásená až prípisom z 21.8.2012, pričom pôvodne bola konečná splatnosť úveru dohodnutá k 10.10.2013, splatnosťou ostatnej, v poradí 119. splátky. Aj keď žalovaný v 1. rade dňa 14.9.2011 podpísal žalobcom vopred pripravený a vyplnený formulár dohody o uznaní záväzku, tento právny úkon pretože je neurčitý, nezrozumiteľný (§ 37 ods. 1 OZ), uzavretý v rozpore s dobrými mravmi, nemôže mať tie následky, ktoré predpokladá ustanovenie § 323 ods. 1 Obchodného zákonníka a § 407 ods. 1 Obchodného zákonníka z dôvodu neplatnosti.

Súd s poukazom na § 5b ods. 1 zákona č. 250/2007 Z.z. vzniesol v mene oboch žalovaných námietku premlčania vo vzťahu k splátkam splatným pred 21.3.2009 s príslušenstvom. Návrh vo veci bol súdu doručený 21.3.2013, pričom ostatná - 119. - splátka úveru bola pôvodne splatná 10.10.2013. To znamená, že štvorročná premlčacia doba podľa § 397 Obchodného zákonníka pre úhradu splátok úveru splatných pred 21.3.2009 uplynula do podania žalobného návrhu. Žalobca napriek výzve súdu nešpecifikoval, v ktorých splátkach bola žalovaná suma zahrnutá, resp. ktoré splátky žalovaní uhradili. Vzhľadom na skutočnosť, že žalovaní ostatnú úhradu realizovali dňa 21.3.2006 je však zrejmé, že žalobca žaluje viac mesačných splátok po 63,73 eur, než predstavuje suma 55 nepremľčaných splátok splatných vždy k 10. dňu v mesiaci, počnúc od 10.4.2009 do 10.10.2013.

Nárok žalobcu na úrok z omeškania podľa § 369 ods. 1, 2 Obchodného zákonníka za omeškanie žalovaných spred 21.3.2009 je taktiež premlčaný, keďže do podania žalobného návrhu uplynula žalobcovi štvorročná premlčacia doba na uvedené príslušenstvo (§ 121 ods. 3 OZ). Povinnosť platiť úrok z omeškania nevzniká samostatne za každý deň trvania omeškania, ale jednorázovo v deň, v ktorý sa dlžník ocitol v omeškaní so splnením tohto záväzku; týmto dňom začína u tohto práva podľa ustanovenia § 393 ods. 1 Obchodného zákonníka plynúť premlčacia doba práva na úrok z omeškania a jej uplynutím sa právo premlčí „ako celok“. S poukazom na uvedené súd dospel k záveru, že nárok žalobcu v časti zaplatenia neuhradených splátok úveru splatných pred 21.3.2009 a ich príslušenstva v podobe úroku z omeškania je premlčaný a titulom 55 nepremľčaných splátok úveru, splatných od 10.4.2009 do 10.10.2013, dlh žalovaných predstavuje sumu 3 505,15 eur (55 x 63,73).

Žalobca si v žalovanej sume uplatnil nárok na úrok z omeškania vo výške 454,98 eur vyčíslený postupcom do 4.11.2009 a uplatnil si aj nárok na 8,75 % úrok z omeškania ročne zo sumy 5 916,89 eur od 12.9.2012 do zaplatenia. Za omeškanie s úhradou nepremľčaných splátok splatných 10.4.2009, 10.5.2009, 10.6.2009, 10.7.2009, 10.8.2009, 10.9.2009 a 10.10.2009 žalobcovi, s poukazom na § 369 ods. 1 Obchodného zákonníka v znení účinnom k 11.4.2009, § 517 ods. 1, 2 OZ, v spojení s § 3

nariadenia vlády č. 87/1995 Z.z., vznikol nárok na úrok z omeškania o 8 percentuálnych bodov vyšší ako základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky od prvého dňa nasledujúceho po splatnosti uvedených splátok až do 4.11.2009, teda do dňa, do ktorého bol úrok z omeškania vyčíslený postupcom. Výška základnej úrokovej sadzby ECB k 11.4.2009 bola 1,25% a k 11.5.2009 až k 11.10.2009 bola 1%. Súd s poukazom na uvedené zaviazal žalovaných aj na zaplatenie kapitalizovaného úroku z omeškania v úhrnnej výške 12,87 eur, keď 9,25% úrok z omeškania zo sumy 63,73 eur od 11.4.2009 do 4.11.2009 predstavuje sumu 3,35 eur, 9% úrok z omeškania zo sumy 63,73 eur od 11.5.2009 do 4.11.2009 predstavuje sumu 2,79 eur, 9% úrok z omeškania zo sumy 63,73 eur od 11.6.2009 do 4.11.2009 predstavuje sumu 2,30 eur, 9% úrok z omeškania zo sumy 63,73 eur od 11.7.2009 do 4.11.2009 predstavuje sumu 1,83 eur, 9% úrok z omeškania zo sumy 63,73 eur od 11.8.2009 do 4.11.2009 predstavuje sumu 1,35 eur, 9% úrok z omeškania zo sumy 63,73 eur od 11.9.2009 do 4.11.2009 predstavuje sumu 0,86 eur, 9% úrok z omeškania zo sumy 63,73 eur od 11.10.2009 do 4.11.2009 predstavuje sumu 0,39 eur.

S poukazom na uvedené súd žalovaných zaviazal na úhradu sumy 3 518,02 eur predstavujúcu sumu 55 dlžných nepremičaných splátok vo výške 3 505,15 eur a sumu kapitalizovaného úroku z omeškania, vyčísleného za omeškanie s úhradou splátok splatných v období od 10.4.2009 do 10.10.2009, a to od prvého dňa nasledujúceho po splatnosti uvedených splátok až do 4.11.2009 v úhrnnej výške 12,87 eur.

Pretože žalovaní svoj peňažný záväzok riadne a včas neuhradili, dostali sa do omeškania s plnením peňažného dlhu. Žalobca si uplatnil nárok na ďalší 8,75% úrok z omeškania ročne zo sumy 5 916,89 eur od prvého dňa nasledujúceho po údajnej splatnosti predčasne zosplatených splátok úveru, teda od 12.9.2012 do zaplatenia. Keďže do podania žalobného návrhu vo veci žalobcovi uplynula aj premičacia doba nároku na úrok z omeškania za oneskorenú úhradu splátok splatných pred 21.3.2009, žalobcovi vznikol nárok na úrok z omeškania za oneskorenú úhradu splátok splatných vždy do 10. dňa v mesiaci, počnúc splátkou splatnou od 10.4.2009, až do márneho uplynutia lehoty splatnosti ostatnej splátky splatnej pred vyhlásením mimoriadnej splatnosti úveru, teda až po splátku splatnú 10.8.2012. Žalobca vyhlásil predčasnú splatnosť splátok, ktoré boli pôvodne splatné počnúc dňom 10.9.2012 až do 10.10.2013, avšak lehotu ich splatnosti určil tak, že tieto sú splatné do 15 dní od obdržania oznámenia o mimoriadnom zosplatení úveru. Žalobca však v konaní nepreukázal, že by vyhlásenie o predčasnom zosplatení úveru bolo doručené žalovaným 15 dní pred 12.9.2012, od ktorého dňa si žalobca uplatnil nárok na úrok z omeškania. Teda žalobca v konaní nepreukázal, že by si úspešne uplatnil nárok na úhradu predčasne zosplatených splátok úveru, splatných v ním určenej lehote splatnosti. K 12.9.2012 boli žalovaní v omeškani s úhradou 42 splátok splatných od 10.4.2009 do 10.9.2012 vo výške 2 676,66 eur. K 12.9.2012 bola výška základnej úrokovej sadzby ECB 0,75 %, a tak žalobcovi vznikol nárok na úrok z omeškania o 8 percentuálnych bodov vyšší, avšak len zo sumy skutočne dlžných a splatných splátok vo výške 2 676,66 eur. Súd nárok žalobcu na úrok z omeškania v prevyšujúcej časti zamietol.

V spore bol žalobca len čiastočne úspešný (55,21%), pričom neúspech žalobcu v časti istiny a úroku z omeškania je úspechom žalovaných (44,79), ktorý sa odrátava od úspechu žalobcu. Preto súd o náhrade trov konania rozhodol podľa § 142 ods. 2 O.s.p. tak, že v konaní čiastočne úspešnému žalobcovi priznal z účelne vynaložených trov konania 10,42%. Zo zaplateného súdneho poplatku za návrh vo výške 382,- eur súd žalobcovi priznal iné trovy konania vo výške 39,80 eur, titulom náhrady trov právneho zastúpenia podľa vyhlášky č. 655/2004 Z.z. za 3 úkony právnej pomoci podľa vyhlášky č. 655/2004 Z.z. (prevzatie zastúpenia z 25.2.2013, písomné podanie z 7.3.2013, účasť na pojednávaní dňa 17.10.2014) po 220,74 eur za úkon, režijný paušál za dva úkony z roku 2013 vo výške 2 x 7,81 eur, za úkon z roku 2014 vo výške 8,04 eur, polovica náhrady za stratu času cestou na pojednávanie dňa 17.10.2014 na trase Bratislava - Komárno a späť za celkovo 6 polhodín po 13,40 eur vo výške 40,20 eur, polovica cestovných výdavkov na trase Bratislava - Komárno a späť dňa 17.10.2014 v dĺžke 252 km pri jednej obojsmernej ceste vozidlom ŠKODA SUPERB, EČV: X pri spotrebe 5,3/100 km a priemernej cene motorovej nafty 1,40 €/l vo výške $32,41 \text{ eur} / (252 \times 0,183) + [(5,3 : 100) \times (252 \times 1,40)] / 2$, ako aj 20% DPH (151,70 eur), súd čiastočne úspešnému žalobcovi priznal 10,42%, teda sumu 94,84 eur. Náhrada trov konania je podľa § 149 ods. 1 O.s.p. splatná na účet právneho zástupcu žalobcu.

Lehotu na plnenie súd žalovaným určil v súlade s § 160 ods. 1 O.s.p..

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal odvolanie navrhovateľ, ktorý žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil v súlade s § 220 OSP tak, že plne vyhovie jeho návrhu,

resp. v zmysle § 221 ods. 1 a 3 OSP ho zruší a vec vráti súd prvého stupňa na ďalšie konanie. Svoje odvolanie odôvodnil tým, že v zamietajúcej časti namieta nesprávne posúdenie veci a nedostatočne zistenie skutkového stavu, ktoré odôvodnil tým, že nesúhlasí s tým, aby súd na daný prípad aplikoval ust. § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa a o zmene zákona SNR č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, ktoré nadobudlo účinnosť 01. 05. 2014. S poukazom na čl. 1 ods. 1 Ústavy SR a nález Ústavného súdu SR zo dňa 24. 05. 1995 PL ÚS 16/95, nález ÚS SR z 03. 03. 1996 PL ÚS 36/95, článok 125I ods. 1 písm. a/ Ústavy SR, článok 152 ods. 4 Ústavy SR a nález Ústavného súdu SR z 08. 03. 2011 III ÚS 348/06-42 zastal názor, že aplikáciou ust. § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa dochádza k značnému narušeniu princípov právneho štátu podľa čl. 1 ods. 1, čl. 1 ods. 2 Ústavy SR, k porušeniu zákazu diskriminácie podľa čl. 12 ods. 1 a 2 Ústavy SR a čl. 13 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, k porušeniu ochrany pred svojvoľným zásahom štátnej moci (zakotvenej v čl. 13 ods. 4), k narušeniu práva na majetok a ochranu vlastníckeho práva podľa čl. 2 ods. 1 Ústavy SR, článku 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu o ochrane ľudských práv a základných slobôd, k porušeniu práva na prístup k nezávislému a nestrannému súdu podľa čl. 46 Ústavy SR, čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a k porušeniu zásady rovnosti účastníkov súdneho konania garantovej čl. 47 ods. 3 Ústavy SR a článkom 37 ods. 3 Listiny základných práv a slobôd. Právna úprava platná v Slovenskej republike do 30. 04. 2014 umožňovala spotrebiteľom brániť sa proti pohľadávke uplatnenej po uplynutí premlčacej doby vznesením námietky premlčania. Za účelom zvýšenia ochrany spotrebiteľa prijala Národná rada SR § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa, v ktorom prikázala orgánom rozhodujúcim o nárokoch zo spotrebiteľskej zmluvy, vrátane súdov, ex offo prihliadať najmä na možnosť uplatnenia práva - na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi, vrátane jeho premlčania, alebo inú prekážku, a to bez stanovenia jasných pravidiel obsiahnutých v prechodných ustanoveniach, ktoré by zabezpečili plynulý prechod doposiaľ platného a účinného režimu právnej ochrany do ich nového režimu. Aplikáciou ust. § 5b Zákona o ochrane spotrebiteľa na prebiehajúce súdne konanie bez ohľadu na to, za akého právneho stavu došlo k nadobudnutiu pohľadávok veriteľom a za akého právneho stavu došlo k podaniu návrhu na začatie konania, došlo k zotretiu princípu právnej istoty ako jedného zo znakov právneho štátu, ktorého súčasťou je aj požiadavka predvídateľnosti konania orgánov verejnej moci a k závažnému zásahu do majetkových práv veriteľa. Ústava SR priznáva každému z účastníkov súdneho konania rovnaké postavenie odhliadnuc od skutočnosti, že možnosť zbaviť sa dlhu vznesením námietky premlčania už sama o sebe znamená zásah do majetkových práv a zásah do dobrých mravov. Prijatím § 5b zákonodarca zašiel ešte ďalej a uložil súdom a iným orgánom povinnosť vyhľadávať dôvody, pre ktoré mohol nárok veriteľa zamietnuť, či pre ktoré by nemusel priznať veriteľom uplatnený návrh v plnej výške a skúmať dôkazy (v tom svetle), čím zákonodarca de facto zlegalizoval postavenie súdu ako advokáta dlžníka. Porušil tým Ústavu SR a medzinárodnými zmluvami garantované právo prístupu k nestrannému súdu a narušil tiež procesnú rovnosť účastníkov konania a nestrannosť súdu, ktorá sa v civilnom procese prejavuje vytváraním rovnakých procesných podmienok a procesného postavenia subjektov, o ktorých právach a povinnostiach rozhoduje občiansky súd. Nedovoleným spôsobom tak zasiahol do princípov právneho štátu. Mal za to, že priamym aplikovaním § 5b tiež porušil súd zásadu stanovenú v čl. 152 ods. 4 Ústavy SR. Navyiac vznikla reálna hrozba, že súd by jemu tak spôsobil škodu. On si v konaní uplatnil svoj nárok žalobným návrhom z 21. 03. 2013, pričom predmetné ustanovenie nadobudlo účinnosť až dňa 01. 05. 2014. Nemôže preto súhlasiť s rozhodnutím súdu - s právnym posúdením veci. Pokiaľ ide o odporcu v I. rade poukázal na skutočnosť, že ten dňa 14. 09. 2011 podpísal Dohodu o uzavretí splátkového kalendára a o uznaní dlhu, prostredníctvom ktorého úkonu uznal svoj záväzok voči nemu vzniknutý zo Zmluvy o splátkovom úvere zo dňa 07. 11. 2013 so Slovenskou sporiteľnou a.s. vo výške 5.916,89 eura s príslušenstvom čo do dôvodu a výšky a zaviazal sa splatiť svoj záväzok. Predmetná dohoda spĺňa všetky náležitosti, ktoré zákon vyžaduje pre platnosť uznania dlhu zo strany dlžníka a teda má písomnú formu, vyplýva z nej dôvod vzniku pohľadávky, výška pohľadávky a prísľub dlžníka tento dlh splniť. Obsahom dohody je uznanie dlhu zo strany odporcu ako právny inštitút zakotvený v Občianskom zákonníku, pričom právnym následkom uznania práva, ktorý nastáva priamo zo zákona, je prerušenie plynutia premlčacej doby. To znamená, že doba, ktorá dovtedy uplynula sa stáva právne bezvýznamnou a začne plynúť nová 10-ročná premlčacia doba a to priamo zo zákona. Podpisom Dohody o uzavretí splátkového kalendára a o uznaní dlhu došlo k naplneniu ustanovenia § 110 ods. 1 druhá veta OZ, to znamená k prerušeniu plynutia premlčacej doby a k plynutiu novej 10-ročnej premlčacej doby, pričom k tomu, aby nastali uvedené účinky zákon nevyžaduje, aby dlžník mal v čase uznania vedomosť o premlčaní dlhu, teda účinky nastanú aj uznaním premlčaného záväzku bez toho, aby bol dlžník poučený o premlčaní. Poukázal na rozdielnosť účinkov a rovnako aj rozdielnosť náležitostí potrebných k tomu, aby nastali účinky podľa § 110 ods. 1 druhá veta OZ a § 558 OZ.

Poukázal na to, že v čase podpisu dohody jeho nárok nebol premlčaný. Tým, že odporca podpísal dohodu, prejavil svoju vôľu záväzok splniť, čo je zároveň v jeho záujme, pretože po jeho splnení nebude figurovať v databáze neplatičov, čím sa môže v budúcnosti zlepšiť jeho postavenie pri žiadosti o úver. Predmetná dohoda neobsahuje žiadne zložité ani zavádzajúce právne formulácie. Obsah dohody nie je tak rozsiahly, aby sa s ním odporca nemal možnosť oboznámiť a okrem toho odporca podpisoval dohodu vo svojom bydlisku, teda mal možnosť si dohodu v pokoji prečítať a v prípade, ak mal záujem uzatvoriť dohodu s takýmto obsahom vysloviť svojim podpisom súhlas, resp. ju odmietnuť a nepodpísať, ak s jej obsahom nesúhlasil. Ďalej poukázal na skutočnosť, že aj ochrana spotrebiteľa má svoje medze a v žiadnom prípade ju nemožno chápať ako okamih ľahkomyselnosti a nezodpovednosti spotrebiteľa. V súvislosti s platnosťou dohody poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 30. 10. 2013 sp. zn. 15Co/28/2013. Ďalej uviedol, že prístupom súdu dochádza k popretiu procesnej zásady rovnosti účastníkov a k neprimeranej ochrane spotrebiteľa vedúcej k úplnému zbaveniu zodpovednosti spotrebiteľa za plnenie svojich povinností, ktoré mu zo záväzkového vzťahu vyplývajú. Žiadne zákonné ustanovenie nebráni súdnemu uplatneniu aj premlčaného práva a zároveň premlčaním dlh nezaniká, teda nemožno ani prinajmenšom hovoriť o použití nekalých obchodných praktík. Konanie odporcu nemožno považovať za morálne a čestné, a preto nemožno súhlasiť s tým, resp. je absurdné, aby takémuto konaniu bola zo strany súdu poskytnutá ochrana. Ďalej poukázal na rozhodnutie Krajského súdu v Prešove zo dňa 11. 03. 2014 sp. zn. 9Co/35/2013 a na stanovisko sudcu Milana L'álíka.

Na výzvu odvolacieho súdu (v zmysle ust. § 213 ods. 2 OSP) sa vyjadril navrhovateľ odvolaciu súdu tak, že súdu zaslal odlišné stanovisko sudkyne JUDr. Martiny Valentovej k väčšinovému rozhodnutiu senátu prijatého dňa 17. 02. 2016. Toto stanovisko poukazuje na to, že na zmluvy o spotrebiteľskom úvere, ktoré vznikli pred 01. 04. 2015 sa zák. č. 102/2014 Z. z. v novelizovanom § 52 ods. 2 OZ vzťahuje, ako uzavrel Najvyšší súd SR v citovanom rozhodnutí, avšak vznik zmlúv o spotrebiteľskom úvere a nároky vzniknuté pred účinnosťou tohto zákona pred 01. 04. 2015 treba posudzovať podľa doterajších predpisov - nepravá retroaktivita. Pri nepravnej retroaktivite právna norma zasahuje do minulosti, príslušné práva a povinnosti, ktoré subjekty nadobudli na základe konkrétnych právnych skutočností zostávajú týmto subjektom priznané, avšak môže dôjsť k ich zmene novou právnou úpravou. Ide o stav, v ktorom nová právna úprava nevytvára žiadne právne účinky smerujúce pred deň nadobudnutia účinnosti, avšak kvalifikuje tie právne úkony, ku ktorým došlo ešte pred nadobudnutím jej účinnosti, v dôsledku čoho môže dôjsť k zmene alebo zrušeniu tých právnych účinkov, ktoré boli predtým späté s ich uzavretím (Nález ÚS SR PL ÚS 38/99). O nepravú retroaktivitu ide aj v prípade, ak zákon uzná skutkové podstaty alebo právne skutočnosti, ktoré vznikli počas účinnosti skoršieho zákona. Súčasne však prináša určité zmeny právnych následkov, ktoré s nimi súvisia. Pokiaľ tieto právne následky v čase nadobudnutia účinnosti toho nového zákona ešte nenastali (nálež ÚS SR PL ÚS 3/00). To znamená, že podľa skoršej právnej úpravy normy sa bude určovať vznik a platnosť právnych úkonov, právneho správania a právnych skutočností, a podľa normy účinnej v dobe, keď sa o týchto vzťahoch rozhoduje sa bude určovať obsah právnych vzťahov. Nepravá retroaktivita teda spätným pôsobením nie je, avšak určitým spôsobom pre budúcnosť ex nunc modifikuje právne vzťahy už založené. Za nepravú retroaktivitu sa pokladá také konanie zákonodarcu, pri ktorom v novom právnom predpise uzná právne skutočnosti, ktoré vznikli počas platnosti skoršieho zákona a zároveň priniesli určité zmeny práv alebo povinností, ktoré vznikli na základe týchto právnych skutočností alebo na ich základe zavedie aj nové práva a povinnosti. Nepravá retroaktivita teda nepripúšťa, aby neskoršia norma neuznala právne skutočnosti, na základe ktorých došlo k vzniku určitých právnych vzťahov podľa predchádzajúcej normy, no jednoznačne pripúšťa zmeny tých právnych vzťahov, ktoré vznikli na základe skôr prijatej právnej normy (NS SR sp. zn. 5 SZd/1/2010). Premlčanie práva podľa právnej teórie je kvalifikované uplynutie času s právnymi následkami, je to teda právna skutočnosť. S poukazom na uvedené na danú vec, vzhľadom na vznik právneho vzťahu medzi právnym predchodcom navrhovateľa a odporcom ku dňu 03. 08. 2005, nie je možné aplikovať citovaný § 52 ods. 2 veta tretia OZ v znení účinnom od 01. 04. 2015. Na základe vyššie uvedeného je nevyhnutné uzavrieť, že premlčanie sa aj v spotrebiteľských zmluvách majúcich formu absolútneho obchodu spravuje výlučne Obchodným zákonníkom, pričom podľa § 397 Obchodného zákonníka, ak zákon neustanovuje pre jednotlivé práva inak, je premlčacia doba 4 roky. K obdobným záverom dospel i Najvyšší súd SR vo veciach sp. zn. 6MCdo/4/2012, 2 MCdo/3/2011.

Krajský súd v Nitre ako súd odvolací prejednal vec bez nariadenia odvolacieho pojednávania s verejným vyhlásením rozhodnutia a viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania navrhovateľa a prihládajúc i na prípadné (ale nezistené) vady konania pred súdom prvého stupňa majúce za následok nesprávne rozhodnutie vo veci dospel k záveru, že rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné v napadnutej

zamietajúcej časti a v časti výroku o trovách konania účastníkov podľa ustanovenia § 219 ods. 1 OSP ako vecne správny potvrdiť a zároveň v odvolacom konaní úspešným odporcom náhradu trov odvolacieho konania nepriznať s ohľadom na to, že im v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

Nakoľko sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia súdu prvého stupňa v napadnutej časti, v zmysle ustanovenia § 219 ods. 1 OSP sa obmedzuje len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, keď na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalej uvádza, že

- záver o absolútnej neplatnosti Dohody o uznaní záväzku uzavretej odporcom platí bez ohľadu na to, či ide o uznanie podľa § 558 alebo § 110 ods. 1 OZ, teda právna komparácia odvolateľa o rozdieloch medzi týmito inštitútmi je irelevantná,
- prechodné ustanovenie § 29b k novele č. 151/2014 Z. z. ustanovenie § 5b nespomína, čo potom znamená to, že ust. § 5b je nutné použiť aj na spotrebiteľský vzťah (zmluvu) vzniknutý pred dňom jeho účinnosti (a rovnako tak aj na Dohodu o uznaní záväzku),
- rovnako ust. § 52 ods. 2 OZ v znení od 1.5.2015 treba aplikovať aj na právne vzťahy založené pred dňom jeho účinnosti, keď potvrdzuje správnosť záverov súdu prvého stupňa, a že
- záver odvolacieho súdu o okamžitej účinnosti zhora uvedených ustanovení (§ 5b a § 52 ods. 2) zodpovedá i rozhodovacej praxi Najvyššieho súdu SR, ktorý súd ich protiústavnosť rovnako ako súd odvolací nevzhladol.

Zo všetkých zhora uvedených dôvodov preto odvolací súd rozhodol tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.